

CASTELLANOS DE CASTILLA

Poema de Rosalía de Castro (web 121)

Rafael Dovaló López

$\text{♩} = 95$
Bm Em A7 D G Em F#7 Bm

6 F#7 % Bm D 3 3 3

(1) Caste-lla-nos-deCas-ti-lla tra-ta-de ben os ga-
(10) A-ló van mal-po-ca-di-ños to dosd'espe-ran-za
(19) Es-to che to - cou coi-ta-da por he-ren-cianou-ni-

9 F#7 Em F#7 3 Em 3 A7

-le-gos cando van van co-mo ro-sas can-do vén vén co-mo
che-íos e vol-ven ay! sin ven-tu-ra con un cau-dal de des-
-ver-so mi-se-ra-ble fan-fa-rro-na trist'he-ren-cia foi por

12 D B 3 B7 3 3

negros (2) Can-do foi i - ba so-rrin-do can-doveu vi-ña mo-
-pre-zos (11) Van pro-bes e tor-nan pro-bes vansañ e tor-nan en-
cer-to (20) En ver-dad non hai Cas-ti-lla na-da co-mo ti tan

15 Em A7 D 3 F#7

-rren-do a lu-ci-ña dos meus o-llos oa-man-ti-ño domeu
-fer-mos que an-que les son co-mo ro-sas os tra-ta-des co-mo
fe-o qu'in-da mellor que Cas-ti-lla **va-le máis** de-cir in-

18 Bm F#7 Bm 3

pei-to. (3) A-quel máis que ne-ve
negros (12) Cas-te-lla-nos de Cas-
-fer-no (21) Por-que a-ló fo-ches meu

21 D 3 F#7 Em F#7 3

bran-co a-quel de do-su-ras che-ío a-quel por quen eu vi
-ti-lla ten-des co-ra-zón de a-cei-ro al-ma co-mo as penas
ben nun-ca talhou-be-ras fei-to tro-car cam-pi - ños flo

24

Em A7 D B

ví - a e sinquén vi - vir non que-ro (4) Foi a Cas-ti - llapor
du-ras e sin en-tra-ñas no pei-to (13) En tós de pa - llasen-
ri-dos portris-tes cam-possin re-go (22) Tro-cartan cla - ras fon-

27 pan___ e sa-ra-ma-gos lle de-ron
-ta-dos sin fun-da-men-tos so-ber-bos dé-ron-lle fel por be-
-ti-ñas rí-os tan mur-mu-ra-dei-ros pen-sásqu'os no-sos fi
por se-co pol-vo-que

30
-bi-da e pe-ni-ñas dea-li-men-to. Estribillo (5)
lli-ños pa-ra ser-vir-vos na-ce-ron (14)
nun-ca mol-lanas bá-go-as-do Ce-o (23)

33

Dé - ron - ll'en - fin - can - toa - mar - go ten a vi - da no se - u se - o
E nun - ca tan - tor - pei - de - a tan cri - mi - nal pen - sa - men - to
Máis ay! on - de ti te fo - ches sin - do rdo me u sen - ti - men - to

36

Em A7 D

cas - te - lla-nos cas-te - lla-nos ten-des co-ra-zón de fe-rró. (6)
cou-po en máis fá-tuas ca-be-zas nien máis fá-tuo sen-ti-men-tos. (15)
ia - lóa vi-da chequi-ta-ron a - lóa mor-ti-ñache de-ron (24)

39

Em A7 D Bm Em F#7

Ay! no meu co - razon-ci - ño xanon po-de-ha-ber-con-tento-que-stá de do - lor fe-
Que Cas-ti-llae-cas-te-lla-nos-to-dos-un-mon-tón a ei-to non va-len oqu'un-ha-her-
Mo-r-re-ches-meu-que-ri-di-ño e pramin non haicon-sue-lo on-de-an-tes eu te

42

G F#7 Bm F#7

-ri-do questá de loi-to cu-ber-to
-bi-ña d'estes no-soscamp-os fres-cos
ví-a un-ha-to-m'b'a-go-ra ve-xo

(7) Morreu a-quel queuque-rí - a e pramin no haicon-sue-lo
(16) So-lo pe-so - ño-saschar-cas de-ti-dasnoarden-te sue-lo
(25) Tris-te comoa mes-ma noi-te farto de do-lor no pei-to

só hai pa-ra min Cas-ti-lla a ma-la lei queche te-ño
tésCas-ti-lla quehu-me-de-zan e-sosteusla-bios se-den-tos
pí-dol-leaDios que me ma-te porque xa vi-vir non que-ro

(8) Per-mi-taDios cas-te-lla-nos caste-lla-nosquea-bo-rrez-co
(17) Queomardei-xou-teol-vi-da-da e lon-xe de ti co-rre-ron
(26) Máis en tan-to non me ma-ta caste-lla-nosquea-bo-rrez-co

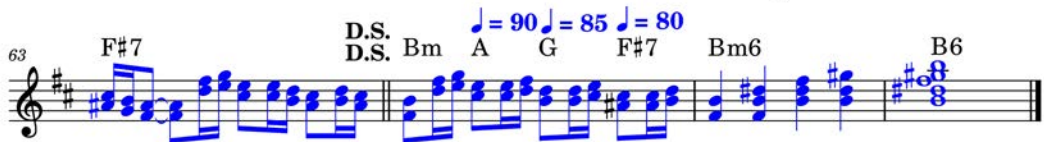
quean-tes os ga-le-gos morran que su-plicar-vossos-ten-to
as bran-cas a-guasque tra-en de prantascen se-mi-llei-ros.
hei pa-ra ver-go-ña vo-sa hei-vos de can-tar xe-men-do

(9) Poistanmal co-ra-zón ten-des se-cos fi-llos de de-ser-to
(18) Nin ar-bresquehedénsom-bra ninsom-braqueprestea-len-to
(27) Cas-te-lla-nos de Cas-ti-lla trá-ta-de ben os ga-legos

que sia-mar-go pan os gan-an da-deslloen-vol-toenve-ne-no.
lla-nu-raésem-pre lla-nu-ra de-ser-toésem-pre de-ser-to.
can-do vanvan co-mo-ro-sas can-do vén vén co-mo negros.

“Castellanos de Castilla”

poema polémico de Rosalía de Castro

1.)
Castellanos de Castilla
tratade ben ôs galegos
cando van, van como rosas;
cando vén, vén como negros.

2.)
Cando foi iba sorrindo
cando veu viña morrendo
a luciña dos meus ollos
o'amantiño do meu peito.

3.)
Aquél máis que neve branco
aquél de dosuras cheio
aquél por quen eu vivía
e sin quen vivir non quero.

4.)
Foi a Castilla por pan
e saramagos lle deron
déronlle fel por bebida
e peniñas de alimento.

5.) (estribillo)
Déronlle'en fin, canto amargo
ten a vida no seu seo..
¡Castellanos, castellanos,
tendes corazón de ferro!

6.)
¡Ay! No meu corazónciño
xa non pode'haber contento
que está de dolor ferido
que'está de loito cuberto.

7.)
Morreu aquel que eu quería
e pra min non hai consuelo
só hai para min, Castilla
a mala lei que che teño.

8.)
Permita Dios, castellanos
castellanos que aborrezco
que'antes os galegos morran
que suplicarvos sostento.

9.)
Pois tan mal corazón tendes
secos fillos do deserto
que si'amargo pan os ganan
dádesllo'envolto en veneno.

10.)
Aló van, malpocadiños
todos de esperanza cheios
e volven, ¡ay!, sin ventura
con un caudal de despezos.

11.)
Van probes e tornan probes
van sans e tornan enfermos
que'anque eles son como rosas
(os tratades) como negros.

12.)
¡Castellanos de Castilla,
tendes corazón de aceiro
alma como as penas dura
e sin entrañas no peito!

13.)
En trós de palla sentados
sin fundamentos soberbos
pensás que os nosos filliños
para serviros naceron.

14.) (estribillo)
E nunca tan torpe'idea
tan criminal pensamento
coup'o'en máis fatuas cabezas
ni'en máis fatuos sentimentos.

15.)
Que Castilla'e castellanos
todos nun montón a eito
non valen o que'unha herbiña
destes nosos campos frescos.

16.)
Sólo pesoñosas charcas
detidas no ardente suelo
tes Castilla que humedezan
esos teus labios sedentos.

17.)
Que'o mar deixóute olvidada
e lonxe de ti correron
as brandas aguas que traen
de prantas cen semilleiros.

18.)
Nin arbres que che den sombra,
nin sombra que preste'alento
llanura'e sempre llanura
deserto'e sempre deserto.

19.)
Esto che tocou, coitada
por herencia no'universo
¡Miserable fanfarrona...!
Triste'herencia foi por certo.

20.)
En verdad non hai Castilla,
nada como ti tan feo,
que'aínda mellor que Castilla
(vale máis) decir inferno.

21.)
¿Porqué aló foches meu ben?
¡Nunca tal houberas feito!
¡Trocar campiños floridos
por tristes campos sin rego!

22.)
¡Trocar tan craras fontiñas
ríos tam murmuradeiros
por seco polvo que nunca
mollan as bágoas do ceo!

23.) (estribillo)
Mais ¡ay! Onde ti te foches,
sin dor do meu sentimento
i'aló'a vida che quitaron
aló'a mortíña che deron.

24.)
Morreches meu queridiño
e pra min non hai consuelo
que'onde antes eu te vía,
xa só unha tomba vexo.

25.)
Triste como a mesma noite
farto de dolor no peito
pídolle'a Dios que me mate
porque xa vivir non quero.

26.)
Mais en tanto non me mata
castellanos que'aborrezco
hei para vergonza vosa
heivos de cantar xemendo.

27.)
Castellanos de Castilla
tratade ben ôs galegos
cando van, van como rosas;
cando vén, vén como negros.

El texto amarillo para recitar, y las sílabas con apóstrofo se pronuncian unidas,